

ДОНКА

Ти заминаваш и аз след теб.
А тези горките наши две рожби,
какво ще правят? Не ги ли мислиш?

СЛАВИ

Мисля ги, как не; но що да сторя?
Мило и свидно, тежко, обидно...
Горест дълбока! Милост жестока!
Болезни люти...

ДОНКА

В такъвиз минути
доблест, търпение; туй е спасение.
Доблест, мой милий, не се отчайвай,
с бодрост да срещнем злочестината.

СЛАВИ

Доблест и бодрост имал съм, Донке,
и предан бил съм роду и дому;
но тука доблест, преданост нищо
не ни помагат в този час бедствен:
Злочестината, ви'ш, превъсхожда
всичките предели на нашите сили.

ДОНКА

А де онези светли надежди?
Как отведнџ се така предаде:
да се отгаеш, смърт да желаеш?
Кой може каза и ре, че знае
Божията воля за нас каква е?
Кой знай до утре що мож да стане?
Войната може да се повърне,
и работите да се обърнат.